

45^{dik} szám.] Megjelenik minden szombaton két egész három hasábos nyomatu íven.

KASSA, December 2^{kan} 1848.

Előfizetési ár helyben féltre 6 fr., postán borítékban 6 fr. 24 kr. p. p.

11^{so} Év.

A felvidéket Kassával.

Ismét egy újabb, és talán az elsőnél nagyobb veszély fenyegeti.

Az absolutismus eszközeit még mind föl nem használta most egy újabbal vidékünket is akarja sújtani.

Emlékezzünk vissza Jelachich pusztításaira, olvassuk Bécs horzasztó és szí-

vet keserítő állapotát, ott mindenütt az absolutismus ármányos eszköze dult, pusztított, öldöklött.

Kassa városa polgárai, Abauj minden becsületes lakoi! vegyétek figyelembe a vész perczét!

Nem, nem lehet köztetek egy lakos is, ki nem embertársát, hanem legalább

saját tűzhelyét a kegyetlen pusztitástól megóvni nem ügyekezne.

Csalhatatlanul ér mindenkit a csapás, ki most magát a közös védelemtől elvonja, mert csak a közvédelem által van mindenki sajátja megvédve.

Nem egyes szabadsághős lelkes vi-táji keltének bennünket csondes tűzhe-

lyüktől, hanem minden egyes lakos tűzhelyének békés használata és épségben maradására kívánja muthatatlanul, hogy közös erővel védjük meg azt.

A munkás részvét után biztos a győzelem.

Gyáva tétlenség mindnyájunkat veszélybe dönt.

A készülő ellenség senkit nem fog kimélni, vagyon személy egyiránt veszve leend.

A dúló kegyetlen ellenség menekülni nem tudó feleségeiteket éppen úgy gyilkolja, mint ártatlan gyermekeiteket.

Ezeket védtelenül hagyni megbocsáthatatlan vétek lenne.

Azért pelgártársak, fel mindnyájan, kik kevés, de elhatározott küzdelem által saját magatokat és vagyonotokat megmenteni akarjátok.

Fel ti Sárosnak ép karokkal megáldott polgárai. Nektek jutand az első győzelem osztályrészül, melly mindnyájunkat fog lelkesíteni a bátor küzdelemre.

A honvédelmi bizottmány minden perczen rólunk is, az egész hazáról is egyiránt nem gondoskodhat.

Ha magunk karainkat nem emeljük, veszve vagyunk.

Még a védelemre van idő, de nem a halogatásra.

Az ellenség még szinte csak készül talán eltelik még tíz vagy több nap, míg itt leend de ha elérkeztét várjuk, minden későn van.

Az ellenség ujonczokból áll, de megvetni azért nem lehet mert az ellenség megvetése veszített el több hadakat.

Ha tönkre tettük az ellent, hazatérünk nyugalmasan élvezzük a békés szabadságot, mellyért hasztalan sovárogo a pulya félnék megfutamlott.

Kassa Eperjes Bártfa városok, Sáros és Abauj megyékbeli laktársaink!

Gondoljátok meg, hogy nekünk e vidéken eddig semmi nyugalmatlanságunk nem volt az ellenség miatt még alvidéki polgártársaink sorban küzdöttek már nem csak mugukért, de értünk is, ha Pest lelkes lakói rögtön táborba nem szálottak volna Jelachich ellen, és elhatározottan nem küzdenek már mi is mindnyájan katonai kényuraság alatt nyögnék, és hangan nem lövetnének agyon kedves mieink közül naponkint, mint a leigázott Bécsben, hol még csak rokonszenvet, vagy sajnálkozást sem szabad többé mutatni egy ártatlanul elesett honfiért.

Illyen sors vár reánk is, ha az ellenség minden legkisebb részét megsemmisíteni nem törekszünk.

Azért föl, föl, fegyverre, ki karát bírja!

Most vagy soha.

Rövid a küzdelem, de különben hosszú a szenvedés igájának fájdalma.

Duklán és vidékén a gács földi osztrák tábor vagyis a camarilla egyik eszköze erősen gyűjti erejét, melly leginkább ujonczokból fog állani, még pedig ollyasokból, kik nem a legszivesebben indulnak az utált frankban, és még saját

foszlányaikban sem, de részint kényszerítve, részint fanatisálva. Hogy kényszerítve vannak, mutatják a számos szökések magyar földre a toborzás vagy is ujoncz szedés elől, minek naponkint tanuji vagyunk, midőn gyakran olyan egyéneket látunk általjóni határainkba, kiket a fölsőbb hazafiság érzete bizonyosan nem vezérelt, hanem csalta át jobb banásmód mellyet itt reméllenek, részint át költözteti amaz utált igazszerű gúnyos kínzás, mellyet az osztrák katonának tűrni kell.

Hir szerint December 10ik terjed a készületi idő, a midőn a magyar határra jövend a nem várt, de inkább ijesztő, mint nagyszámu vegyíték csoport.

Mondják, hogy maga a vezér sem bizik embereiben, kiket kitudja mennyi fenyegetésekkel szerkesztett össze.

Erők ellene, bizonyosan nagyobb leend mint Simonics ellen leendett volna, és ha fegyvereink is érkezendek azon időre mi kétségünk sincsen, hogy hamar gátot vetendünk tovább menetelénck.

De csak fegyvert! fegyvert! mert végzetlenül roszul állunk fegyver dolgában.

Alig hihető milly kevéssé volt ezen vidék az igen valószínű beütés ellen biztosítva.

Irányi kormánybiztos ur ugyan megtőn mindent azon erővel, melly rendelkezése alatt állott de mi ez?

Nem titok az ellenség előtt, ki határainkat ismeri, hogy ha egyszer a szorosokon bejöhet tovább könnyű neki haladni, hacsak a miskolczi tisztább magyarság erélyesen ellene nem szegzendi magát.

Ha annyi fegyverünk volna, mint lóporunk félelmünknek egy nagy része leolvadna.

A nép nagy rémülésben van.

A fegyvergyár, hacsak kissé erélyesebben működött volna, már szép számu löszert állíthatott volna elő, de rákláb és békatűz nem sokat határoznak a kétes percekben.

Egy része a lovas nemzetőröknek már elindult az alig valahogy fölkészült ágyukat fedezni.

A honvédek még mindég tanulatlanok nem fölszereltek, nem rendbe szedték, sem olly számuak hogy erélyes ellenállást tehetnének.

Adjunk e készületlenséghez még egy jó adag félelmet és el vagyunk látva mindennel, mi a jobbakban is könnyen csüggedést idézhet elő, kikben ugyan megleend e harcz és védelem készség, de jó szándékuk támogatva nem lévén egyedül kevésre képesek.

Valahára mégis már megtiltatott a gabna-szállítás gács földre, mellyolly mennyiségben vásároltatott meg, hogy Bártfa és Eperjesen már drágaság kezdett támadni míg eszre vette magát a circumspectus Magistratus, ki félnéksége miatt a világért sem tiltotta volna el további rendelkezésig, hanem még először Pontius Pilatushoz szaladt, az alatt a zsidók pedig jól megfogyasztották a gabnát s más efféléket, hogy legyen ellenségünknek minél több kirtató ereje.

Bizon csak nagyon éheznek mindenfelől e boldog magyar országra. Mindenféle csak innét hordanak mindenfelét, és mi mégis féljünk a háborútól!

Blum Róbert frankfurti követ végóral.

E rendithetlen lelkü német hazafi végórait egy bécsi egyén, kinek a jelenetről elsőkézbeli tudósítása volt ekép beszéli el.

November 9én regi 5 órakor csengetnek a schotten külvárosi Benedekzárdában. A kapus kinyitja az ajtót, és lát maga előtt egy katonát, ki rögtön jövetelre kér egy gyóntató atyát, ki a katonai börtönbe lenne megjelentendő. A fölhívott egyén engedvén a hívásnak az illető házban azon utasítást veszi, hogy a? sz. alatti czellában Blum Robert van, kit ő a halálra előkészítsen.

A lelkész belép, ott találja az elíteltet, de ki még halálos ítéletéről értesítve nem volt, Blum elsőben hinni nem akarja, de miután a lelkész utasítását elmondja, egy hadbíró is azonnal itt terem, tudtára adandó a halálos ítéletet. Ez utóbbi aztán eltávozván, Blum és a lelkész egyedül maradnak,

Blum igen éber elmével azt mondja a lelkésznek: ön talán tudja, hogy én német katolikus vagyok. Hiszem tehát hogy a fil gyánást elengedendi. A lelkész szerencsére éppen fölvilágosodott egyénül nyerhetett gyóntató atyának, ki különbözik a fájdalom olly számosan faláttató papoktól. „En igen szeretnék, mondá ő, önnek egy emléket adni, de fájdalom nincs semmi kezemnél, mint hajkefém, mellyet ha elfogadna, nagy örömet szerezne nekem.“

Ennek megtörténtével míg sokat beszélgetének együtt: Blum egészen magánál volt, nyugodt és örült, hogy a lelkészben egy derék fölvilágosult egyénül nyerhetett gyóntató atyának, ki különbözik a fájdalom olly számosan faláttató papoktól. „En igen szeretnék, mondá ő, önnek egy emléket adni, de fájdalom nincs semmi kezemnél, mint hajkefém, mellyet ha elfogadna, nagy örömet szerezne nekem.“

Ezután kihivatnak, és három vadász kíséretében a bérkocsiba ülven, kíséret mellett tova szállítottak. Az ut, melly a vesztőhelyre (a Brigittenauba) vezet, a Leopold városon visz végig. Az e külvárosi lovgatanyánál a kíséror fedezet jóval erősítetett és Blumra vasat akartak tenni. De ő imig szóla a tiszthez. En mint szabad ember akarok meghalni. Ön fog szavannak hinni, hogy nem kísértém meg az amugy is neveltséges megszökést. Kiméljen meg a bilincseitől. A tiszt elvitette a láncot, és a vonal tova megyen. Szokásson kívüli sok katonaság rendeltetett ki, mintegy 2000 ez alkalomkor.

Minfegy 7 és fél óra lehetett midőn a helyszínére értek. Blum levetkezik, és kérdi a tisztet „ki fog reám löni?“ felelet vadászok. Blum: „azon örvendek.“ A vadászok aztán jól löjjenek; ugyan van itt — ekkor vállá alá mutata, hol Okt. 26án már egy lövést kapott a Zsófia hidnál.

Midőn szemeit akarák bekötöni, szintén ellenzé, de a parancsnok tiszt jobbnak tartá a bekötést, hogy a vadászok szemébe nem nézhetvén jobban lóhessenek mit Blum nem is ellenzett.

Utolsó szavai ezek valának „En a német szabadsáért halok meg, mellyért harczoltam, bár enlékezne meg rólam a haza.“

A börtönfölglyelő még a szemkötés után háromszor kért kegyelmet a szokás szerint. Ekkor kiállván a 3szor 3 ember, az ítélet végre hajtattott. A 3 első golyó közül 2 azonnal találá. Egy szemén a főbe, másik a bal mellén.

Igy mult ki azon ember, kitől a haza még olly sokat várt.

Ő ugy halt meg, mint egy ollyan emberhez illő, minő ő volt.

Katonákon kívül polgári állásu csak öt volt véletlen jelen.

A hatás, mellyet kivigezetése okozott, később még bővebben fog mutatkozni csak annyival is inkább mert most meg a szájalom jelei is tiltvák.

A lipcei democrata egylet már is 4000 aranyat tűzött ki jutalmul Windisgrätz fejére.

A csempész jegyese.

I.

A „kakas“ vendéglő.

(Folytatás.)

E pilanatban több fegyver durranása hallatszék.

Magdolna újra térdre borulván, áhítattal imádkozék; Anzelm egyszerre az ajtó küszöbén termett.

Kevés idő múlva a lövések ismét egészen megszűntek. Egyedül erős hangok hallatszanak mellyek részint panaszt, részint szitkokat jelentenek. E kétes jóslatu hangok a távolból mindinkább közeledének a korcsmához.

— Ugy látszik, mond Anzelm, mi vagyunk a gyöngébbek, és vissza vonulásban kell harczolnunk. Már most legfőbb ideje, hogy a veszélyben részt vegyek. E pilanatban ismét itt leendek Magdikám. Távollétem csak az ideig tart, míg golyómat egy vámos festébe hajtom.

— Csak el ne hagyj, el ne hagyj, kiálta az igen megindult Magdolna; de a fiu már távol vala, és nem hallá a kéro szavakat.

A leányka még mindég térden imádkozék a szoba közepén, ábrázatát takarván el kezeivel.

Egyszerre egy hatalmas kar ragadá föl, és fölemelvén szemeit:

— Ismét ezen ember, mondá szegény leány elvesztvén már eszméletét ijedségében.

Ekkor Lajos és Gaetano a terembe top-pana.

— Hátra kiáltá Giovanni, mert ha még egy lépést teszték, azonnal szívébe mártom e tört.

S ekkor valóban kivevén egy tört övéből, azt a leány keble fölé tartá,

Lajos és Gaetano megállapodának hirtelen Magdolna veszélye miatt.

Ekkor a lövöldözés künn ismét megújult.

Giovannit látni borzasztó vala. Szemei szikrát hányának, szája fehér tajtékot bocsátott ki, az izzadás homlokán cseppekbe gyűlt. Öltözeté vámosi volt, de mocskolva és vérrel szennyezve.

— Ereszszetek ki, mondá a vámos, ereszszetek ki! vagy megölöm e pilanatban.

Lajos és Gaetano félelmökben mozdulni képesek nem valának, de, midőn a hat vámossal a véletlen harczba kelle elegyedni, és Magdolna élete vagy becsülete forgott kérdésben, Giovanni használta az alkalmat, és távozék a teremből.

— Csak vivjatok még egy perczig, mondá ő harátainak, és kiszökött a vendéglőből, elvívén magával Magdolnát,

II.

Sarti Péter.

Anzelm csalatkozék, a csempészek nem valának legyőzve. Ime mi történt a mezőn. Alig tolulának ki Giovanni üldözésére, ennek ellenei szétfutának minden leshelyet elfoglalni, és kimenetelt nem engedni azon embernek, kinek halálát óhajtották.

A csempészek haragja nem másból keletkezett, mint azon üldözésből, mellyet a vámos irántuk tanusított, minduntalan gördítvén elibük cselt, és nehézségeket; Lajos és Gaetano haragjának oka pedig a Magdolna üldözése; Péteré más nemű volt, mint e történet folyamában látandjuk.

A vámos mindnyájoknak esküdt ellene csak azért is volt, mert Sartihoz tartoztak, részint vérrokonságból, részint érdekből szóval az öreg ellen kimondhatlanul föl vala bősülvén a vámos, mi ugyan a többiek ellen is kiterjedt.

A legbátrabb, legerősb és legmunkásabb Gaetano azonban égett a hévtől, melly őt mérkőzésre ingerlé, azonban emberrel, ki minden tekintetben ellene, de méltó ellene is vala mint erő, mint fegyverforgatási ügyességre nézve. Hogy tehát megtámadhassa, az osztrák határra lépe imént, a midőn több szájából e hangok szólalának ellene.

A bajuszos a bajuszos! fogjuk el!

Gaetanonak e neve bajuszától keletkezett, melly kicsin vala. Ő és Lajos egyedül laktak sveicz földön. A vámosokkal mindenkor daczoltak, és a vesztéglési büntetésre a legterhesb vádak sújták. Társaik ellenben majd mind Comóban laktak, fogságba jutának mindennyiszor valahányszor büntetlen éretének, és így majd mindég ítélet alatt állottak.

— Fogjuk el! kiáltának ők fölbátorodva nagy számuk által a vámosok. *)

— Daczolok én mindnyájatokkal, lón Gaetano válasza, még egy fa mögé sánczolá magát és arczra feküvén le még azt is hozzá adá, az első ki közelit hozzám halál fija.

— És a vámosok már kitelkedének, mert jól tudák, hogy Gaetano soha nem hibáz a lövésben.

A legmerészebb és rettenhetlen egy lépést tón előre, ki éppen leghátul állott. Szívén talált lövés után az azonnal le is esett.

Előre lehet azonban tudni a következményét egy illy egyenetlen és kétségbeesett harcznak. Gaetano szerencsésjére azonban hallák társai a lövést, és ide siétek. És így kezdeték meg a lövöldözés. Azonban számuk kisebbsége daczára is a csempészek nyerének a térből minden lövés után, ügyes ostrom után az utolsók nyomák vissza azokat a vendéglő felé.

— És ekkor láták Lajos és Gaetano Giovannit a korcsmába bemenni, kit nyomban követének is.

Ugyan a perczben látók Anzelmet az ajtón kirohanni elhagyván Magdolnát. Elérvén a csata mezőre éppen egy pistolyát süté az egyik vámosra s aztán hű ígéréthez mellyet Magdolnának tón, azért sietve visszatére hozzá. Alig tevé meg a fél utat visszafelé, midőn látá Magdolnát vinni Giovannit. A gondolatnál sebesben rohana most a hű fiu a vámosra, azt elejtvén, a második pistolyt vevé elé s homlokának szegezvén kiáltá.

— Ha mozdulsz, a fejedet zúzom szét! Te pedig Magdikám, kit a vámos elestében elbocsátott, menekülj, de gyorsan!

De nem térvén vissza Magdolna lélekjelenléte mozdulatlan állá. Egy másodperc múlva az erős Giovanni már nem rosz mozdulatot tón a valóban bátor Anzelm ellen. Szerencsésjére emennek éppen igen közel halada el egy csempész, ki hallhatá e szavait.

— Ide ide csempész, én hozzám!

Odaszaladni, lefegyverzeni a vámost, és törét fölibe emelni csak egy mozdulatból állá, mellyet a csempész a csempész az időnél sebesben végzett. Már kivégezni akará, midőn a annyira nemes, mint bátor Anzelm föltartóztatá társát, mondván:

— Az embert nem földre terítve kell megölni: ezt csak egy vámos teheti, de csempész soha!

Aztán Giovannihoz fordulván így folytatá:

— Ha most éltedet megmentem, azt csak azért teszem hogy figyelmeznem akarlak tet esküdvé, miszerint te is kiméleded az enyimekéit.

A jövevény csempész még jelen vala, kezében tartván törét.

Giovanni vérig harapván ajkait ezt mondá: „esküszöm arra“ és hirtelen eltűnék.

A jó gyermek visszaindula haza felé segítvén Magdolnát, a segéd követé.

A hegyek viszhangzák a lövések larmáját egész az osztrák vámhatarig, melly a nagy utra dült, közel a Chiasso hidig. A katonai postatiszt, ki ott vala, tizenöt embert küldött el a vámosokat segiteni. A csempészek ekkor nyolczan valának harmincz ellen.

Mindamellet is vityak bajuszos visszatérteig.

Vityak mindamellet is Bajuszos, a segéd csempész, és Anzelm visszatérteig, vityak valóban keserűsen ember ember ellen, kar kar ellen. A ki meghalt, husszorosan halt meg, a ki megsebesitetett, tudhatá, hogy kinos halál martaléka leend. Már nem is öldöklék egymást. hanem elhajtván a fegyvert, karaiknak minél jobb hasznát akarák venni; szétmorzsolá mindenki ellenét, darabokra szaggatá körmeivel és fogaival. Tigrisek által kiküzdött vad harcz

*) Lombardiában a vámosok a harminczadi hivataloknál mintegy rendszeren söprédék aljas emberek lévén, közönségesen ugyanazonosok a bérgyilkosokkal elnevezésben, s közönségesen shireknek hivatauk. Valóban egy két egyént kivéve, mind megvesztegethető emberek.

volt ez, a legborzasztóbb jelenettel. Ördögök közti küzdelem volt, mellyhez a holdfény világított, mellyet a földet borító hó még láthatóbbá tón, mert minden leesett csepp vér vörös foltot nyomott a fehér boritékra.

Végre Gaetano, visszaküldvén Anzelmet a vendéglőbe, keresé szemeivel az embert kitől borzadt és Giovannira rohand.

E kegyetlen harcz közben Lajos, ki abban részt nem vett, valamint Anzelm is, a vendéglőbe értek. Magdolna pedig, balzsomot illesztvén sebére, ismét imádkozék, és szünetlen reméllé, hogy atyját isten életben megtartandja. Mi Lajost illeti, ez is elhatározá magában a kikerülhetlen halált hozó küzdelemhez visszamenni, és társaihoz csatlakozni.

Csöndesen kopogtata valaki a korcsma ajtón, és rövid szünet után az apa és leány hirtelen megborzadának e fájdalmas hangon mondott reszkető szavakra.

— Magdolna nyisd ki hamar, én vagyok!

Minden kétségbeesett helyzete daczára is hirtelen fölugrék a leányka ajtót nyitni.

Az agg Péter lépe be vérrel sárral borítva, halvány kék vala mint a holt test, kezével lábával segítvén járását

Nagy nehezen fölvészorga a lépcsőkön és ágya eleibe rogyék aztán fölemelkedvén görcsös jajgatások közt, azt vizsgálá, ki fekszik azon ágyban, mellyben ő foglala rendezen helyet.

— Kedves fiam Lajos, kiálta ő, visszaesvén a padlóra, ő is — ő is — adá még hozzá az egész család elveszett a gonosz csapásai alatt óh! büntesse őt az ég!

— Nagyapam! kiálta a szegény leány, megijedvén a káromlason, egyik kezét ajkaihoz húzá, hogy megcsókoija.

— Jaj isten! ne bántsd kezemet, el van az törve, valamint czombom is két oldalammal, ő... volt... ő... verje meg az ég...

— Bár az isten keze nehezednék azon emberre, mondá a fuldokló leányka.

— Oh boszu, boszu!

Ezt kiáltván az öreg, ismét föl akara emelkedni, de egy ujjbó fájdalom leszegezé ismét a padlóhoz, mire ő ismét egyszer káromkodott.

— Ah! mondá kis iszűnet után az öreg, de ha meghalsz ki boszulja meg e tényt a gyilkos ellenében. ki?

— Én mondá Anzelm kis időre, ki már régebben hallgatta a szomorú társalgást, igen én!

— Igen te, te, mondá az öreg, akarata ellen is elejtvén néhány könnyűt; te, ki még ifju vagy, ki előtt még egy élet áll, egy egész élet. Hallgass ide fiam, ide ide, én igen törődött vagyok, én már nem ragaszkodom az élethez, legfőlebb hogy egyvalakit megboszuljak. Engem végy figyelembe, aztán nagybátyádat. Tudod, ki halálunk oka melly már eltűntünk áll? Giovanni, egy átkozott en neked még elbeszelem, mielőtt szemeimet bezárnám; de a fiu, a fiu, oh Boldogságos szűz!

— A fiu is lerovandja a magát, mondá az ájtatos Magdolna, igazságos az isten, és nem hagyandja büntetlenül a vétkeit!

— Mielőtt kimulnám folytatá az öreg, elet szaladtam nyomai után ama gonosznak de hasztalan... A lövés zaja siketségem daczára is behatott szívembe... Vityak, és én oda szaladtam, de nem mutatám magam az ellenségnek... fölmásztam egy dombra látni a zt, kit életemért is kerestem. Negyedszer sütém fegyverem hasra feküvém, hogy ne láttassam. A hegytétőn kissé küljebb húzódtam hogy fegyverem ügyesben használhassam. És ekkor hallatszék azon lohér borzasztó szava? „gyalázatos gyilkos“ kiáltá az, még melőtt megismerhettem volna, megragadá lábaimat és lerántá a gebérol és önnét a negyven láb magás hegyről!

Magdolna egy jajt sikolta, és befodé arczát, Lajos egy nagy sohajt bocsáta ajkai közül, Anzelm öklét szorítá össze, és dühösen morgat.

Giovanni vámos elragadja Magdolnát.

— Utánna, utánna!
 — Semmit egyebet a halálnál!
 — De azon történet?
 — Szenvedek ugyan nagyon, midőn azt elbeszélem, mert . . . De hisz mindegy . . . megtanulod belőle, mint kell egy érzékeny vagy becsületérző embernek boszút állani.
 Anzelm és Magdolna keresni indulának

A haldokló Péter gyermekeinek beszéli történetét.

egy szórderekaljat az öszszehányt szobában, az aggastyán reá fekvék és imigy kezdé beszédét.
 — Huszonkilencz éves voltam, atyám és anyám rég elhattak, egyedül áltam a világban, de szabad és boldog. Mint más fiatal emberek, én is elmentem vasárnap és ünnepeken Comóba, mint azok én is elmentem az imaházba, aztán a csapszékbe. Sok kellemes és

erényes leánykát láttam ugyan de még egyért sem vert szívem. Irigylém társaimnak, sorsát kik szerelmesek valának, és örültek mint én. Az 1779ki farsangon atyám egy barátja elhitt egy táncvizgalomba mellyet ő Comóban adott. Én ezt örömmel elfogadám. Soha nem látám azon ember leányát, épp olly

Gyalog szerezésén.

Csata a Tábor hidegében.

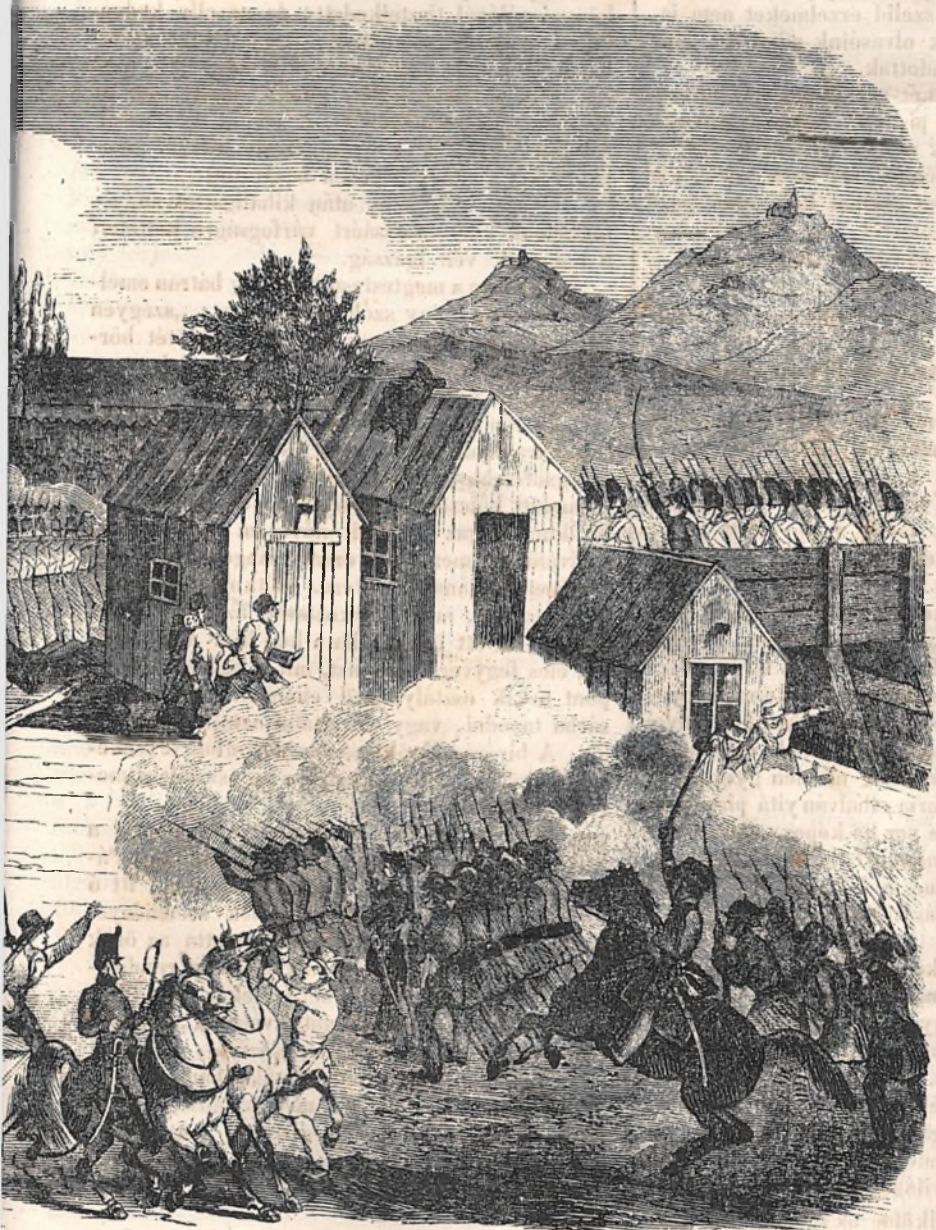
A határőr előőrson. (A táborban.)

Egy illir nejével (A táborban)

szép, oly jó volt az mint te édes Magdolnám. Megfogván kezét egy keringőre hivatód őt, egész testem reszkete, beszélni képes nem valék. Szóval rajtam volt a sor, nem irigylém már barátomat szerencséjükből. Napjaimat azon reményben töltöttem Comóban, hogy a leány láthassam legalább éjjelenként, miután dolgaimat végezgetém. Így telt el egy hó. Egy hónap folytonos örömben.

Ez idő elteltével változtak a vámosok a tartományban. Ezen ujonnan jötteknek feje velem együtt érzé Rosina szépsége befolyását. Ő jogaival élt, én mit sem szólhaték belé, de a féltékenység kínzá keblemet; ő egyebiránt igen ügyes volt ügyeiben, sőt még csak ok sem találkozik belé akadni. En azonban nyíltan megvallám neki szerelmemet, tudatám azt is vele, hogy egyiknek közülünk le kell mondani örökre Rosináról. Ő velem egyetérteni látszék. Közmegegyezés után elhatároztuk, hogy mindenünk megkérjük kezét, és a feszület előtt megesküvénk, hogy az, kit az atya elutasítand, örökre mondjon le a leányról. Leirni akarni azt nektek, minő kínos helyzetem volt az időközben, még a feleletet meg kelle nyerni, annyit tenne, mint a lehetlent megkisérteni akarni. Két nap után azon személy, melyet a szükséges lépések megtételére elküldék, vissza érkezék mondván elfogadásomat az atyától, és nem vasa egyéb hátra, mint a jegyajándokot és az egybekelés napját meghatározni. Majd megörültem örömben. Oh mily szép vala Como nekem, midőn elsőben indultam oda már mint szerelmes. Tudatám örömet Ippolitóval, és ez kezemet szorongatá, szerencsét kívána és ígéré hogy Rosinát feledni fogja. Ippolito azon vámos főnök volt, Giovanni atyja. 1780 lépe be először házamba egy angyal, és megáldá környezetemet. Ügyeim jóra változának, boldog valék. De a holdog állapot nem tartott sokáig.

kán Bécében.

Lovas szerezsán.

Ügyérkedésem nyilvános volt mindenkinek szabad volt a bemenetel, ha fizetett, enyhíté szomját. A kegyeletlen Ippolito lón szerencsém megrontója. Megvallám neki szenvedéseim, melyeket szorgalma okozott. Az álnok annyira bátorodék, hogy házamat kezdé látogatni. Az esküszegő hazudott ugyan, de nóm olly erényes olly hű volt, hogy féltékenységet a józan ész elaltatá. Egy év elteltével olly szerencsés levék, hogy Ippolito más hivatásra rendeltetett. Nyolcz évig távol vala, és ezen egész idő alatt boldogságom olly nagy vala, hogy hinni kelle, mikint valami baj érend; mert hiszen minden kereszténynek, megvan keresztje, és én sem tart hatám magam kiveendőnek. És sejdítem csak igen isalapos volt. Nekem akkor két gyermekem vala a te atyád, Anzelm, és te kedves Lajosom, ki még alig valál 12—15 hónapos. Ippolito eljőve házamhoz, hort ivott, és megfizeté, és megszorítá kezemet mint az előtt; de ha magánosan érthette nómet, azt elcsábítani törekvék. Ez annyira ment már, hogy Rosinám panaszkodni kezdett az iránt. En a csalfa vámost elűzém, és ő levévén az álarcot, nekem boszu hadat izene. Ez időtől fogva alig mult el éj, hogy vámosai, és embereim közt baj ne lett volna. Azon embereim vesztesége, melyet a vámosok okoztak, nem is hasonlítható azon veszélyhez mely engem fenyegetett. Oh gyermekeim! nagy bátorságra van szükségem, hogy elmondhassan a halhatlan szerencsétlenséget . . .

Az agg nagyokat sehajta. Gyermekei vele együtt sirának, mélyen lévén megindulva a kétségbeesett helyzetén az öregnek.

Hoszas hallgatás után ismét folytatá előadását.

Ekkor tört ki a franczlázadás. Olasz hont is fölriasztá e mozgalom, és nagy tompa morajjal vegyült mozgás keletkezett. Minden tartományban bizonyos recdetlenség mutatkozék, egy nagy vulkán belseje forrott. Ez időköz felette becses volt a vétkesekre: mert büntetlenségét jövedőle . . . Egy sokáig küzdött harc után mellyben a vámosok sokat vesztek embereik közül, mert fejök jelen nem volt, haza tértem megszorodva e viharteljes élet folyamán. Néhány lépés tavolságban a háztól a kapukulcsot vonám elő zsebemből, mert még alig világosodék . . . De ah! hasztalan, mert az ajtó tárva nyitva volt Reszketve léptem át a küszöböt . . . A korsma termek üresen hagytak; én följövék e tulajdon terembe mert Rosinám lakott benne. Ezen ágy vala az övé. Minden helyén volt, de ki göresös jajgatásaimra, hívásaimra nem felelt, az Rosinám vala. Oh! ki ilyen helyzetben soha nem volt, képzelnem is képes azt, mi bennem dült Örült voltam, vagy örülni kezdék . . . szegény Andor fíjam segítse ki a kétségből. Igen Andor az alig négy éves fiu. „Apám mondá ő, egy vámos elvitte a karján anyámat.“ En visszarogytam. Eszmeletem fölkeltesen csak este állott helyre. Már öngyilkosságról gondolkozék mert nóm elrablása, annak megbecstelenítése csak ezen eszmét hozhaták agyamba, én őt ülnéni nem ohajtam, sőt lehetlennek látszott . . . E közben Andor éhségből kiabált, Lajos bölcsőjében sirt. En atya voltam, és határozottsággal birtam százszor nagyobb veszélylyel is dacolni a halálnál.

(Folytatjuk.)

Az illir mintasereg.

Nincs álladalom, mellyben aránylag terjedelméhez annyi népfaj volna egyesítve, mint az osztrák birodalomban. Ehez képest a hadseregnek is ilyennek kell lenni. Az osztrák hadseregben például vévén a tiszteket van számos angol, francz kevés, sok sveiczi, bajor, hannoverai meklenburgi, magyar, szerb orosz illir, szóval majd minden nemzetbeli Európából, de — mind ezeknek veleje, ereje lelke magva a kertesb perczekben a magyar és különösen a huszár volt. Elismerte ezt nem csak Maria Teréz korá-

ban Európa, de tudta és számtalanszor nyilvánította a sereget jól megválasztani tudó Napoleon.

Közel ezekhez vitézségben állottak a határőrök, de kik fájdalom ma már igen leszálottak hirben, s fegyelmet már ma nem csak hogy nem tartanak, de dulásban kegyetlenségben határt nem ismernek.

Testalkatra még legszebb az ottokáni ezred, izmos egészséges népfaj, de annyira elámitva, annyira fanatizálva van, hogy vadul fölzigatott hiedelmét leendhető önszabadítása ügyében egy lépést is tenni, minden eszméit tulhaladja.

Egy különös faj tűnik föl az egész osztrák hadseregben, és ez a szerzsánok osztálya. Vad kinézésű mogorva, inkább zsványokhoz, mint betanított katonasághoz hasonló csorda, Jelachich kedves meghittjei, kik közül mindég van egy pár száz oldala mellett, részint gyalog, részint lóháton.

Egyik lapunk már mutatott e csordából egy pár példányt, mai számunk kedveskedik egy más osztálybelivel, mely lovas vagy is Jelachich huszár nevet visel.

Olly alakban adtuk, mint a hogy öltözeti kellékei épségben kiszolgáltának. Azonban a Bécsben tanyázók ezektől jóval különböznek a mennyiben igen rongyosan, elhanyagolva csak zsákmány által táplálva a roz ruha darabok már részint kicsereélve, részint foltokkal tarkázva valóságos gyülevész népet képviselnek.

A gyatog szerzsánok majd nem m ezitlább, barna nadrágon kék folt, kék nadrágon barna tarka folt, sok lyuk foltozatlan varratlan számos egyéneken idegen rabolt, elerőszakolt ruha darabok sat.

Magas téli kucsmájukat, fehéres piszkos ránczos nadrágukat, barna öltönyüket mind gyalogoknál, mind lovasoknál levő tarka sarujukat említeni sem kell. arcukra egy pilanatot vetve látni fogjuk, hogy a szelid érzelmeiket nem ismerik, és hinni fogják olvasóink mind azt, mit a hírlapok rólok mondotak.

Fegyvereik mindkét osztálnál egy hosszú esőví löfegyver, két pistoly, és egy hanzsár. Csuklyás kurta szűrök mindig nyakukon függ.

De mi még legtöbbet ér, az a tartós kis ló, melly igen gyakran osztani kénytelen gazdáik sorsát; koplal emezzel, de ha zsákmány gyűjtés ideje van, hatszoros résztelet is kap.

Az igazság utazása Európában.

Aranyos fölthóronán ült a világtörténet ítélő bírása jobbjában a béke olajágát, tartá baljában a forradalom és hadnak villáma villogott Örök tisztaságteljes nagy szemé fonségesen nyugodt egy alakon, melly rongyolott ruhában közelite ítélő székéhez, hogy átkulcsolja fonséges térdeit.

Szabadság! te kedves leányom miért jössz olly alázatos szinben és arczzal elibém, ki ellen akarsz panaszkodni? kérdé az örök bíró.

A földről jövök mondá ez, és könny ragyogott szemében, a földről, mert a poklok lényei hatalmasodni kezdenek, és elűzének engemet a vén Európából a világosság minden gyermekeivel. A kényuralom furia elhalván yitá piros arczomat, és bilincsekbe ver ha képes volna. Azért legkedvesb tanítványaimat börtönbe zárta. de én széttépvén ruhámat a búban, ime előttem állok, és haragos villámaidért esdem hogy azokat a földre szórjad.

Nyugodj meg, kedves gyermekem, mond az örök bíró, elitélem, a ki itélendő lesz. De ismerem kedélyedet gyermekem szabadság! világosságot akarsz költögetni, terjeszgetni, de már gyakran tévedtél.

Azért mielőtt ítéletemet a földre sújtanám idősb nővéredet az Igazságot küldöm előre, és ha úgy van, mint mondod, itélő fogok, és viszahelyezlek előbbi világos trónodba.

Ezeket modván elküldé az Igazságot a földre, megparancsolván neki hogy emberalakot ölt-

vén magára az embereket meg - vizsgálja kelet-ről nyugatig minden tartományokban, mellyek Európában léteznek.

Az igazság leszála az égből lábahegyével előssör a Kaukáz csucsat érinté, s így végig halada orosz ország síkjai.

Azonnal megláta egy szegény pórt, ki utolsó órájában küzdött, és meghalván e szegény ő beléilleszté magát, és mint pór a csár birodalmába ment, és szolgált a földes urnak.

Rövid idő mulva a jobbágy előtt ellovagolt a földesur, és meleg lévén, vizet ohajta, és bekiáltván a gunyhó ajtaján a szegény pór leány vendéglé azzal mi a háznál találtaték. De látván az ur a csinos alkotású leányt, tüzes tekintetét vete reá, és tova lovagolt. Még az este megjelent hat fegyveres szolgálta és a leányt elvivék erőhatalommal; az apa követé és látá, hogy a földesur lakába hurczoltatik leánya.

A pór tehát ura lábaihoz borula, és leányának szabadságáért esde, az ur pedig gúnyosan azt felelé: „az az enyém.“ Az igazság pedig nekibátorodván azt mondá: „te tigris“ Erre fényleni kedvén az ur szeméi mondá: „te rab-szolga, te merészeled uradat szidalmazni,“ mire az igazság válasza ez lón „te akasztófa.“

Ekkor föl szólítá az ur fegyveres embereit és modá nekik: „korbácsoljátok meg a kutyát“

De midőn már megragadni akarnák a szegényt, az eltűnévén helyette az igazság szólalt meg imigy: „igaz mit a szabadság panaszolt, ellegyen ítélve ezen ország. Átkozott a kényuralom. Az ur pedig kevés napok mulva meghalt, színről színre látván az igazságot.

Ezután végig suhanván a háromfelé osztott lengyelhonon elérkezék a szűz szép német honba. Sokáig gondolkodott, mi alakot öltjön magára végre elhatározá egy tudósét fölvenni: fogalmazott egy könyvet az igazságról, és egy német könyvisgálónál tisztelkedett; de ez olly kedvelője volt az igazságoknak, hogy a legnagyobbakat magának megtartá és a könyvnek csak egy olly vázlatát küldé vissza, melly már az előbbihez alig hasonlita, és midőn az igazság ezt félre vetvén a könyvet hiány nélkül nyomatta ki, a tudós képében bezárattott.

Hoszas börtönzés után kihallgattatván, az igazságok kinyomatásáért várfogságra ítéltetett a tudósnek vélt igazság.

Azonban a megtettesült igazság bátran emelvé föl szeméit igy szóla a bírákhoz: „szégyen gyalázat, hogy a fényes igazságot a sötét börtönbe ítéltetik. En más ítéletet követelek egy nyilvánosat igazságosat.

Es lón nagy zaj, és az igazságot fölségárlóok nevezték el, és már már elzárták a legsötétebb börtön fenekére, de ekkor is kisikamlott kölesönzött alakjából, és igy szóla a bírákhoz: igaz az, mit nővérem a szabadság nyilvánított, mert ezen ország megérett a világtörténet bírójának ítéletére. Elátkozassék innét is a censura, mint elátkozottatott az ifju magyar honból, el ott örökre ha a hon fíjai megörzendik éles fegyvereikkel azt, mit a kedvező szempont nekik osztályrészüel engedett, és gyáván sárba tapodni, vagy elárultatni nem engedik.

A bíróság elnöke némán hanyatlott le székéről, az igazság szava áthatotta ravasz lélekisneretét.

Innét az igazság útköltözött a Rajnántúl a szép szabadságnak indult földre és minthogy Páris francz hon is csak ott telepedék meg. Itt ő igen sokat tapasztalt: de ezeknek eredményét már ő előadni szükségtelennek tartotta az örök bíró előtt, mert ez maga már megtevé rendeleteit, és elkárhoztatván a bérenczeket, kik a fejlődő szabadság pályának gátul valának, boldogságot eszközölt a francz nép között.

Az augol földre tett átszálásában sem tapasztalhatott boldogságot, mert az éhség a nyomor, és a fájdalom a szegényebb osztályuknál olly főhangon jajveszékelt, hogy az igazság is a segélyt kérelmező küldöttséghez csatlakozott.

A nyomor előterjesztésében azonban a gögös

Palmerston lordunk felelet helyett szuronyaira mutatott, mellyek mindenkor készek szolgálataira.

Az igazság szűz keble ekkor igen fölhevül, a szűkkeblű uzsorás politikusra kimondá az átkot, de kimondá egész Angliára.

Igy utazott át még több országot. és mindenütt elnyomatva látván a szabadságot, visszatérel az örök atyához mondván: „Örök szelme a történetnek, itéleted ideje eljőve, mert minden úgy van mint a szabadság elmondá, sőt rozsbábbul.

Ekkor fölemelkedék tronából a világtörténetnek istene, és egy sötét fölhőn végig haladva a vén Europa fölött, özönnel szórta le a had és lázadás villámait.

A szabadság boszút vágyó fényes arczzal állta jobbán, és Elkezdődék az ezer nyolcz száz negyvennyolczadik év.

Egy vásár Rio-Janeiroban.

Brazília e fővárosa számos lakáiban, azoknak építkezési módorára piacainak teréve, és boltjainak rendezésére nézve, sokat hasonlít egy európai fővároshoz. A sebes szárnyú divat a semmi forradalom által meg nem tört hetyke uralkodóné ide is elterjeszté lanyha kormány-pálcáját. Már csak kevesen hordják a hajdan itt divatozott spanyolos kis köpenyt. Már itt is mindenki csak parisi kalapot kíván hordani; és ha itt az uvidor utcát végig nézzük számos szabó ékszerárus, könyvkereső, csizmadia, cipész és fodrász meg borbély műhelyek telepítvényeit, azt hinnők, hogy egy polgárisodott európai város közepén vagyunk.

De a part hozzánti sétánkban még jobban is meglepetniük kereskedése sajtászeruségétől. Ezi it a nép piac., telve teknős békák halak és főzelékekkel, mellyek nagyobb részt ismeretlenek Európában. Látunk itt összehalmozva különféle faj görög dinnyeket, és a portugálok által ide Indiából hozott fűszerekkel, sőt afrikai telepítvényekről szállított gyümölcsöket is. A vásárra kiállított sok faju kajdác (papagaj) kiáltó hangja az eladókéhoz csatkakozik más madarak az elmenőket sziszegéssel fogadják, és úgy terjesztik szét azurkék és biborpiros tolluzatukat, mintha tudnák, hogy azok szépségük által kedvesek és kapósak. Mind ezen száraz földi és vízi termények, mellyek Brazília zöld erdejéből és tengeréből kerülnek környezik azon sajtáságos ember tömeget, mellyet Brazília táplál mint fehérek, feketék, indok portugálok, mulattok mint az európai és néger faj vegyítése, mamelukkok, mellyek európai, és indus egyesült szülék gyümölcssei végre kaboclok, mellyeket néger és indus egyesülve nemz.

A szegény rabszolga négernek vannak itt nagy többségben, valamint a birodalom egyéb részében. 1825 Humboldt úgy számított, hogy a roppant tartományban legalább 4,000,000 lakó van melyből 920,000 fehér, 1,900,000 néger, 1,120,000, vegyes faju.

Ujabb adatok szerint. de mellyek hasonlólag még nem egészen tökéletesek Brazília lakó-sága 5 milliom és néhány 100 ezer, mellyből a 3 millio rabszolga négy osztályba esik a földművelésre, és bánya munkára alkalmazottak száma 2,500,000; házi oselédéké 100,000; foglalkozás nélkülieké 200,000; a bérletteké 200,000. *)

(Vegekövetkik.)

Napi események.

Eddig a harcz és háborúról csak annyit tudtunk, hogy létez, hogy sok polgártársaink elvérzettek, hogy kebelünkől is többen fölál-

dozták magukat a szabadsági harcz kivívásáért, de az egy rémitő hiren — hogy Simonics jó — egyebet a harczból nem tudtunk.

Most azonban a lópor szaga vidékünket is meglátogatni készül Kassa hihetőleg igen rövid idő alatt harcz színhelye leend.

E vidék eddig jobban el volt hagyva védelmi tekintetben, mint egyelőre gondolnók.

Politikai lap e felvidéken nincsen, egyes levelező e vidékről sokkal kevesbet irt, vagy kevesbé lón figyelemre méltatva, mint a vidék érdemlette volna.

A közös védelemről csak annyit gondolkodtak, hogy mindég jajgatott mindenki. de egyebet nem tőnek.

Most körünkre érett mindent, most kapdosunk, de ismét nem történik annyi miennyinek kellene.

Fogadni mernénk ha most is valamikép elhárítatik a veszély csata nélkül, aligha fognak különös készülétek tételni jövőre, mert itt igen igen is fog állni a közmonaás: maga kárán tanul a magyar. Ha néhány útközetre kerül a dolog, lehet belőlünk jó hová is.

Mi azt hiszük, hogy e vidéket kár volna elpúsztatni engedni egy amolyan jóféle Durchmarsch által, mert itt a kereskedés ipar és munkához való hajlam nem az utolsó, de a mitől legjobban félünk az azon szellem, melly itt uralkodik, miben összetartás nincsen: ezt csak a nagy veszély fogja teremteni.

Többeknek volt azon véleménye mikint ha más nincs le kell venni a harangot a toronyból és ágyut kell belőle önteni. De hezzeg megseppentek az ájtatos imaház látogató polgár képviselők és kiálták: hogy a veszély még nem olly nagy vagy inkább elfogadják Simonichot mint a harangot levesszük.

Pedig ha akkor levették volna a harangot most nevetnénk az ellenség szemébe mert a kis ágyuk helyett volna egy becsületes nagyobb készletünk. De miudig csak az önámítás, a jóhiszem a mit sem tevés jelszavunk, még távol a veszély ha nyakunkon van ismét nincs férfiaság nincs bátorság, hanem van ám gyava jajveszekelés, menekülés védelem helyett.

A szepesiek ime öntöttek magunknak ágyut öntöttek golyót fölszerelték az ágyukat és útra keltek már akkor is, midőn megyéjüket vész nem fenyegeté és mi még most magunkért sem tegyünk semmit. Az nem lehet Az szörnyű büntetést volna maga után, és méltán.

A szepesiek már ismét talán 10—15000ig mentek határaik védelmére, bátran elszantan és szépen fölszerelve, míg mi alig tudunk néhány gyenge kaszákat teremteni. A szepesiek győzelme bizonyos a mienk kétséges.

Nem hallgathatjuk el itt Farkassányi biztosnak Meczenséfen a mántákkal tartott értekezése eredményét közleni hogy kitűnjéka nagy harczvágy melly ezen különben dolgos békes ozztálynál él.

F. Kedves polgártársak reméljük hogy nem fognak kéni a haza védelmére fegyvert ragadva kiindalni.

Meczensaif. Bizony mi a vágóhidra nem megyünk.

F. Hisz barátim oda csak az öröket viszik de látom kendtek szamarak nem ökrök.

Valóban, ha akár kis városunkban, akár az országban akár egész Európában szétnézünk azt kell mondanunk, hogy egy olly korban élünk melly a világtörténetben éppen azon nagy szakaszt képezendi, mint a Krisztus születése. Minden más forradalmi szakok csak bizonyos vallásos vagy politikai körnek átváltozását színel viselték magukon, és még mindég maradt hátra farradalom idejére egy nagy érintetlenül hagyott tömeg, hová az ki nem terjedt. A jelen farradalom, melly mindent alapjában megváltoztatni készül az által is nevezetes, mert minden más időszakbeli elemeket előhord, mel-

lyek még az álladalmak előtti világba, a közép korba visszavalók. S midőn így ez anyagok becsületesen egybevegyitetnek, összeillesztetnek nekünk egy szép egy boldog jövendő készül.

Menj el az első honpolgárhoz, az utolsó proletariushoz tudakozódj a dolgok állásáról, és egészen más modorban felel neked, mint felelhetett tiz hó előtt. Kérdezd me véleményét Bécs sorsáról, és sajnálattal említi a derék aulát. Soha hirlapot nem olvasott, és legpontosabban fog felelni jó irányáról. És éppen ezen szélesen elterjedt öntudat mindennek alapja.

Ugy van az Kassán is a forradalommal, mindenki szívesen beszél, de fejt egysem akarja újra igába hajtani. Csak Blum kivégeztetése óta is ismét több remény van a szabadsághoz, mellyet okvetlen meghozandanak az illyforma eljárások.

Nálunk mindenki azon hiedelemben van, hogy az elhírdet jóslat a koronás fejdelmekről bizonyosan teljesedésbe megy. Azt mindenki hiszi, hogy igen valószínű a veres küzdelmek beállása, de a republikánus érzelmeknek győzelméről lemondani nem egy könnyen akar valaki. Eppen abban bizunk, hogy mind ez csak lassan halad, lassan, de mind általánosban készül el mindenki a harcias érzelmekre nemcsak, hanem azokkal járó nehézségek viselésére is. A tehetős elsöben kényelmi szerekkel ellátva becsületből megyen a harczmezőre, később ezek nélkül mert már megszokta a pusztá életet. A szegényebb elsöben kíváncsiságból, utóbb szokásból. (Mind ezt már is tapasztaltuk)

Tehát csak rajta, csak vigye a végletekig a dicső camarilla választott ügyét, kár volna már félben hagyni művét, melly nekünk csak jó jövendőt hozhat. Ugyis mindnyájan készen állunk saját föl vett célunk kivitelére.

* * Gács földről ujabban azon hir terjed, hogy ott egy nagy paraszt lázadások van kiütő félben, a kisebb támadások mellyek eddig történtek csak előjelnek látszanak a borzasztó jövőre. Mi lehet megírva a lengyel elámitott pór jövendőjéről a sors könyviben, t. i. okulni és csatlakozni fog, azt gyanítjuk a természet rendes utáiból, de milly eszközökkel és mikor fog, ez megtörténni, alig képzeljük. Mert a mit már a lengyel pór elkövezt, és a hogy ez most is hangolva van a müveltebb osztály iránt az borzasztó.

Vannak némely félenkebbek, kik ettől honunkban is tartanak, mi azonban ettől vidékünkön sem félünk, jól ismervén a pulya nép gondolkazását, melly nem egy könnyen mehet valamire, ha csak igen el nem hanyagolnák azt, és akkor csak szolgabíró és lelkész lenne kárhóztatható, mint ki fölvilágosítani elmulasztotta. Sőt már ennek is tulértük idejét, már ettől sem föltételeztetik a nyugalom mert földes ura nincs többé. — Mint értesülve vagyunk, egy pár falu az ugy nevezett Regaliákat akarja elcsapni mi szintén meg nem történt volna, ha a túlfösvény korésmabérlő az italt illó áron méri.

* * Itt igen sokan azon véleményben vannak, hogy a Mart. 15ban említett születendő nagy magzatja koronás Ferdinándnak nem egyéb leendene, mint egy szép jó szívű Respublika.

Legujabb.

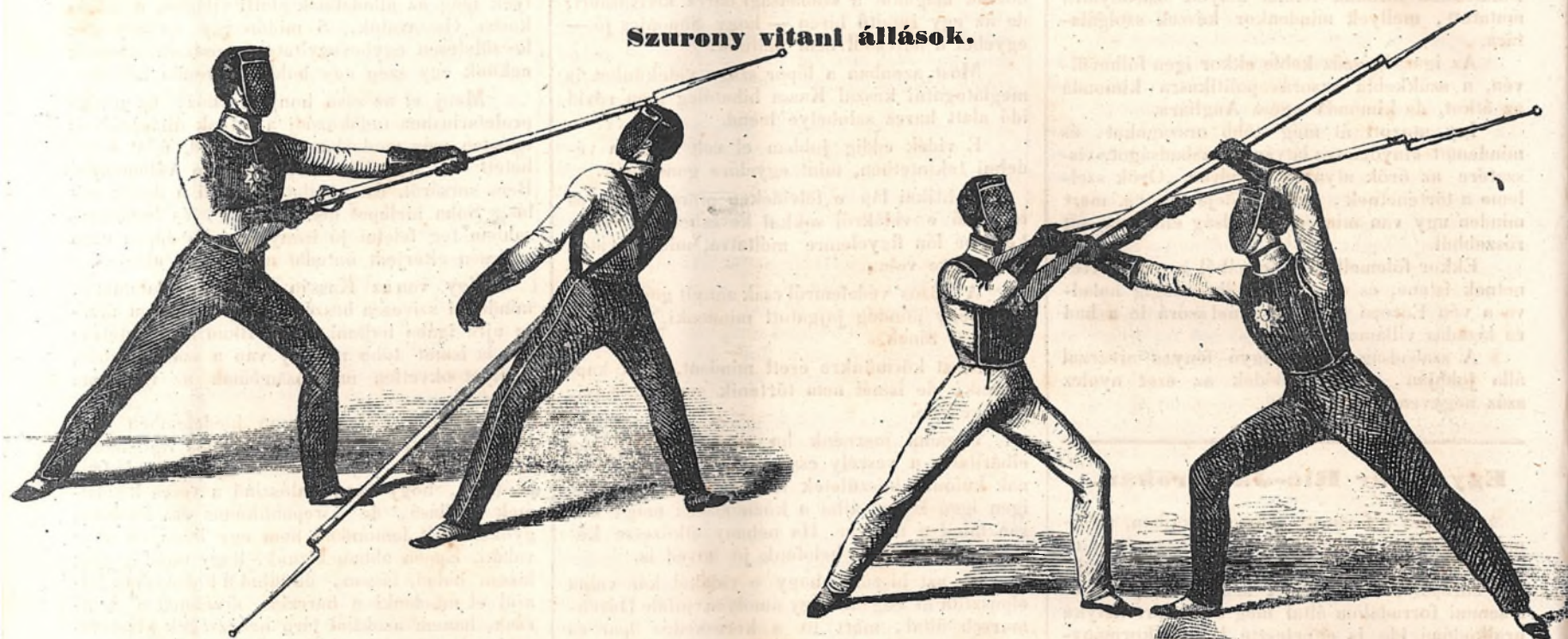
Eppen most vesszük a hírt, hogy Legedics már igen komoly készüléteket tesz mielőbbi beütéshez vagy mire lapunk szétküldve leend, már talán be is ütött.

Honvédeink még ez éjszaka hirtelen elindultak, Torna és Gömörből az erőt már utban lenni véljük védelmünkre.

Csak fegyvert most mert komoly a percz. A jövő számunk isten tudja mit hirdetend.

* Annuario politico e esatistico de Brasil. 1846.

Szurony vitanál állások.

36. Képtalány.

1, 100

E

tt is

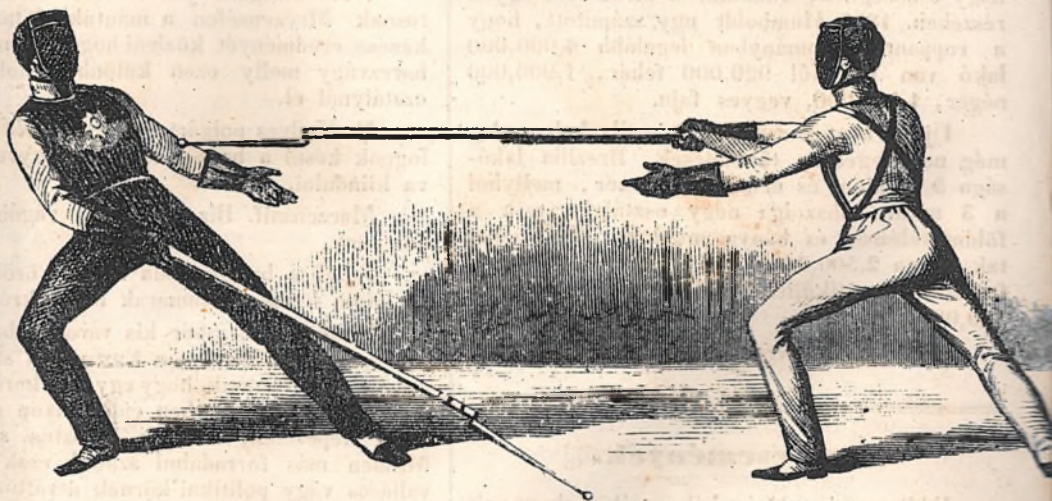
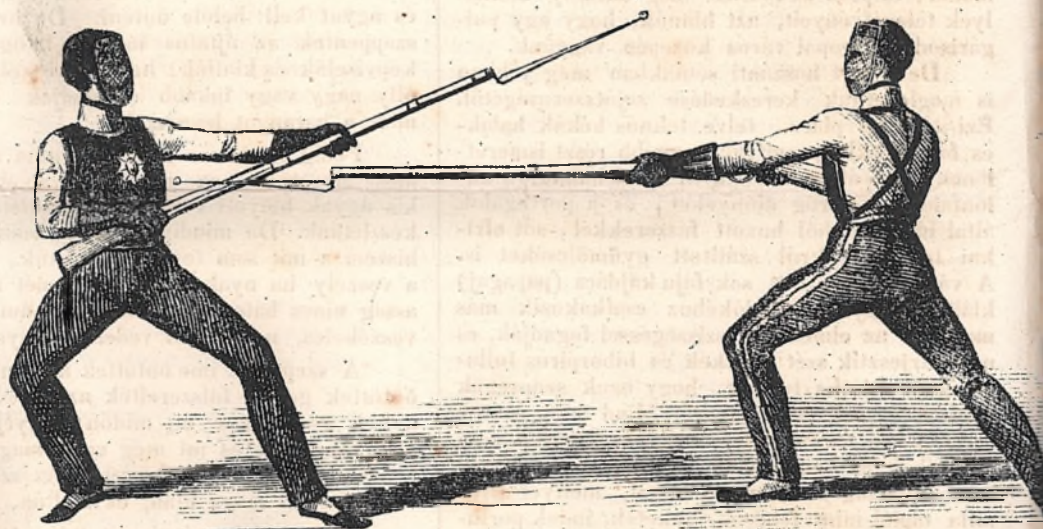
H Z

V

T.

Megfejtése a 35. szám alatti képtalánynak:

Tisztujítás.